

ע"פ 17375/10/19 - אלכסנדר צ'רניאק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

11 מאי 2020

ע"פ 17375-10-19

לפני:

כבוד השופט יעקב שפסר, סג"נ - אב"ד

כבוד השופט שמואל בורנשטיין

כבוד השופטת דבורה עטר

אלכסנדר צ'רניאק

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. המערער הורשע בבית משפט השלום ברחובות בת.פ. 9161-12-17 (השופטת א' סבחת-חימוביץ) בעבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, הפרעה לשוטר ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר ואיומים. בגין הרשעתו נדון המערער לשני חדשי מאסר לביצוע בעבודות שירות, ארבעה חדשי מאסר על תנאי בגין עבירת אלימות, קנס ופיצוי בסך של 1,000 ₪ כל אחד.
2. מדובר באירוע מיום 23.10.16 עת הוזעקו שוטרים על ידי שכנתו של המערער, בטענה לתקיפתה, גזם עצים השייך לה והפרת צו שיפוטי. לאחר שפגשו השוטרים בשכנה ושמעו את גרסתה, פנו למערער ששהה בחצר הבית, הזדהו כשוטרים, הציגו תעודות מנוי וביקשו שיפתח את שער הבית. המערער סירב, נכנס לביתו, ולאחר שהוזעקו כוחות משטרה נוספים ומתוך הבית נשמעו צעקות רמות, תוך שהמערער מונע מהשוטרים לפתוח את החלון, ואף מכריז כי ברשותו כלי נשק, שברו השוטרים את החלון, ובהמשך לכך נכנסו לבית והודיעו כי הוא עצור. בשלב זה החל המערער להשתולל, נשכב על הרצפה ובהמשך נשך את אחד השוטרים בירכו.
3. הערעור מופנה הן נגד הכרעת הדין והן נגד חומרת העונש, בדגש על מרכיב המאסר.
4. תמצית טיעוני המערער נגד הכרעת הדין היא, כי הגעת השוטרים היתה בלא עדות לאלימות כלשהי, מלבד תלונה בע"פ מצד השכנה שהמטירה תלונות שקריות בעניינו, פעלו לפריצה של בית המערער שלא הסכים לכניסתם לביתו, כך עפ"י זכותו שבדין, משלא היתה כל סיבה חוקית לכך ומשלא התקבל כל הסבר מצדם לסיבת בקשתם להכנס לבית.

המערער טוען כי היה מקום לבטל את כתב האישום בשל טענת הגנה מן הצדק, הן בשל התנהגות המשטרה והן בשל היות כתב האישום תולדה של תלונת שקר מצד שכנתו של המערער הנובעת מסכסוך שכנים. לטענת המערער הוגש כתב האישום נגדו בעקבות תלונתו למח"ש על הפעלת כח ללא שיקול דעת.

כן טוען המערער כי שוטרים פרצו לביתו בלא להודיע לו על מעצרו וסיבת המעצר. לטענתו, לא עבר על החוק בהתנגדותו למעצר שמלכתחילה אינו חוקי.

המערער כופר באיום וטוען, כי לא היה בדבריו כדי להוות איום, אף שאמר שיש לו נשק. לדבריו, לו אכן היו מרגישים מאוימים, היו נמנעים משבירת החלון וכניסה לבית, בלא להזמין כח נוסף, ולהצטייד באפודי מגן, קסדות ובלא לנהל מו"מ. כן כופר הוא שנשך את השוטר וטוען כי סביר יותר כי משלחצו עם הרגל בפניו, נלחצו גם שיניו ואז נשך.

לבסוף טוען המערער כי כתב האישום מנוסח ככפל עבירות ואך ברור שמי שתוקף שוטר גם מפריע לו במילוי תפקידו (הוראות חיקוק 1 ו-2), ועבירת איומים כוללת בתוכה גם עבירת שימוש בכח ובאיומים (הוראות חיקוק 3 ו-4).

5. לחלופין טוען המערער נגד חומרת העונש כי מדובר בתקיפות מילוליות בלבד ואי שיתוף פעולה עם מעצר לא חוקי, ועל כן אין לגזור מאסר בפועל. אשר לעברו הפלילי טוען המערער כי לא היה מקום להתחשב בהרשעתו הקודמת לעניין רמת הענישה, זאת בהעדר מאסר מותנה בר הפעלה. במצב דברים זה, כך טוען המערער, אין להתחשב בהרשעתו ואין כל השפעה לעבר קודם.

6. המשיבה עותרת לדחיית הערעור תוך שסומכת היא את טיעוניה על נימוקי פסק דינו של בית המשפט קמא. תמצית טיעוניה היא, כי בית המשפט קמא התבסס על ראייה אובייקטיבית בדמות הסרטונים המאפשרים להתרשם ממה שאירע בזירת האירוע, בתוספת לאמון שמצא בית המשפט לתת לעדויות השוטרים אותן מצא כמהימנות.

המשיבה טוענת כי אין יסוד לטענת המערער בדבר העדר סמכות השוטרים להכנס לביתו ולעוצרו, זאת משהודע לשוטרים כי בוצעה עבירת תקיפה וכי המערער ברח מהשוטרים לאחר שדיברו איתו בצירוף צעקות האשה מתוך הבית, ולצד האמירה שהמערער נושא נשק כדבריו, תוך שמסרב לפתוח את הדלת. במכלול נסיבות אלה ועל רקע רצף האירועים המתמשך, מוצדק היה שיקול דעתם של השוטרים. אשר לטענת ההגנה מן הצדק מציין ב"כ המשיבה כי תיק מח"ש נגנז ולא הובאו על ידי המערער ראיות המאפשרות התייחסות לגוף הטענה. מכל מקום, עניינו של כתב האישום הוא באירוע שבין המערער לשוטרים ולא מול השכנה, כך שאי הגשת כתב אישום כנגדה, אינה רלוונטית.

אשר לגזר הדין, מפנה ב"כ המשיבה לעברו הפלילי של המערער שהורשע בעבירות אלימות ואף ריצה מאסר בעברו, וטוען כי בית המשפט קמא שקל את מכלול הנדרש ובכלל זה שיקולי הקולה, ואין מקום להתערב בו.

7. אחר שעיינו בהודעת הערעור, בתיק בית המשפט קמא וכן צפינו בסרטונים שהונחו לפני בית המשפט קמא, ולאחר ששמענו את השלמת טיעוני הצדדים, לא מצאנו מקום להתערבותנו.

8. הכרעת הדין המשתרעת על פני 15 עמודים, סוקרת את המיוחס למערער ואת טענותיו, וקובעת ממצאים

עובדתיים על יסוד ארבעה סרטונים (מסומנים 18-21) שתיעדו את ההתרחשויות ועל עדויות משלימות לסרטונים האמורים. בית המשפט קמא מפרט את שנצפה בסרטונים, ומצא לתת אמון מלא בעדויות השוטרים, משאלה עולים בקנה אחד עם המתועד בסרטונים, תוך שהעדיף על פני גרסת המערער ורעייתו, אותן מצא בית המשפט כלוקות בחוסר הגיון ונעדרות הסברים המניחים את הדעת לאופן התנהלותם מול השוטרים (ס' 7 בעמ' 4 להכ"ד).

בית המשפט מנתח אחת לאחת את טענות המערער וקובע, כי בהתאם להוראות חוק המעצרים בשילוב העדויות שהובאו לפניו, הן מצד השוטרים והן מצד המערער ורעייתו, אותן סוקר הוא בהרחבה, מקימים חשד סביר לביצוע עבירה ובהתאם לכך אף מקימים סמכות לשוטרים להכנס לבית, ללא צורך בצו שיפוטי (ס' 17 בעמ' 9 וס' 19 בעמ' 19 להכ"ד).

בניתוח העדויות שבאו לפניו, קובע בית המשפט קמא, כי מעדיף הוא את גרסת השוטרים וקובע עובדתית, כי למערער נאמר וכי הוא ידע שהשוטרים שהזדהו ככאלה, הציגו תעודת מניו והיו לבושים במדי משטרה, מבקשים לשוחח עמו, ודחה את טענתו של המערער כי סבר שמדובר בעבריינים שנשלחו על ידי שכנתו. בית המשפט קמא קובע עובדתית שהתנהלותו הכוללת של המערער אינה מלמדת על בריחה מעבריינים אלא על בריחה משוטרים שבאו למלא את תפקידם, ביוזמו היטב שהם שוטרים (ס' 13 בעמ' 8 להכ"ד). עוד קובע בית המשפט כי גם גרסת רעייתו של המערער לא הייתה עקבית ובית המשפט לא מצא בה הגיון לאופן התנהלותה (ס' 14 בעמ' 8 להכ"ד). יתרה מכך, על יסוד המתועד בסרטון קובע בית המשפט כי בחירת המערער ורעייתו שלא להאמין שמדובר בשוטרים שלבושים במדים ומציגים תעודת מינוי היא מיתממת והוא לא נתן בה אמון (ס' 17 בעמ' 9 להכ"ד). כן הוכח כדבעי כי המערער נשך את אחד השוטרים וסירב להתלוות אליהם.

בית המשפט קמא דחה אף את טענת המערער כי פעולת השוטרים נעשתה בניגוד לנוהל משטרת ישראל (מס' 300.01.221 מיום 1.2.14), שעניינו פריצת דלתות במהלך חקירה, זאת לאור קביעתו בדבר החשד שקם כנגד המערער וסירובו לשתף פעולה חרף הסברי השוטרים ודרישתם החוזרת לאפשר את כניסתם לבית.

טענותיו של המערער כי לא עבר עבירת איומים, נדחתה אף היא על ידי בית המשפט קמא, זאת עפ"י המבחנים שנקבעו בפסיקה להבחנה בין איום ואזהרה [ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פס" 8, (6.9.1989)]. משהוכח לפני בית המשפט קמא, הן עפ"י הסרטון והן בעדות המערער, כי המערער נשמע צועק לעבר השוטרים כי יוציא נשק וזאת בתחילת השיח בין הצדדים, ולנוכח עדות השוטר לוי כי התייחס ברצינות לאמירה זו, דבר שהביא לדחיפות בפריצה לבית, ממילא עומדת התנהגותו במבחנים שנקבעו לעבירת האיומים, לנוכח תכלית האמירה שנועדה להרתיע את השוטרים ולהניעם מביצוע תפקידם, ולנוכח החשש הגלום בהחזקת המערער בנשק.

גם טענת ההגנה מן הצדק נדחתה על ידי בית המשפט קמא, זאת משהתברר שתלונתו למח"ש הוגשה רק לאחר הגשת כתב האישום נגדו, ובהעדר כל ראיות שיש בהם מקום לתהות על החלטת מח"ש. אדרבה, בית המשפט מבהיר כי מעבר לתיעוד האירוע, נסתרה עדותם של המערער ורעייתו כך שמדובר בגרסה בעלמא, כשהסברי המערער ורעייתו נמצאו על ידי בית המשפט קמא כחסרי כל הגיון וככאלה שאינם מתיישבים עם המתועד בסרטונים.

9. דעתנו היא, שהכרעת הדין על כל מרכיביה מבוססת כראוי, ואין בטענות שציין המערער, כדי לפגום בה בצורה כלשהיא, בהיותם שוליים וזניחים לעיקר ומשלא מתיישבים הם עם החומר המתועד והראיות שנשמעו על

ידי הערכאה הדיונית. זאת ועוד, כידוע, משמדובר בקביעות עובדתיות המבוססות בין היתר על התרשמות הערכאה הדיונית והאמון שמצא בעדויות אלה ואחרות, הרי שהכלל הוא הימנעות ערכאת הערעור מהתערבות בממצאים אלה, אלא במקרה חריג, שלא מצאנו שמתקיים הוא בענייננו.

10. הרשעתו של המערער בעבירות שיוחסו לו, מפורטת ומבוססת כראוי, בהתאם לחוק והפסיקה, ועל כן בדין הרשיעו בית המשפט.

11. אשר לגזר הדין - בית המשפט קמא הביא במניין שיקוליו את כלל שיקולים הנדרשים ובכללם טיעוני הצדדים, עברו של המערער שלחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, וקבע את עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה שקבע, תוך שהיה ער והביא בחשבון את נסיבותיו האישיות. כידוע, הכלל הוא שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרה של טעות בולטת או חריגה מרמת הענישה המקובלת. איננו סבורים כי זה המצב בענייננו. אדרבה מדובר בגזר דין מאוזן, מידתי ואולי אף מקל, ולא מצאנו כל הצדקה להתערבות ערעורית בו.

12. לאור האמור נדחה הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, י"ז אייר תש"פ, 11 מאי 2020, בנוכחות הצדדים.

דבורה עטר, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

יעקב שפסר, שופט, סג"נ, אב"ד